

det kom offentlig frem eller blev bekendt i vide Kredse, at denne Mand bød det samme som Gaardmanden, vilde det blive vanskeligt for Gaardmanden at faa Lodden lagt ind under sin Gaard. Jeg antager, at det er derfor, man har baaret sig saa snedigt ad, at man stadig har holdt Husmanden hen med Snak, saa at han har kunnet gaa i den Tro, at der ikke var noget i Vejen.

I Anledning af min Udtalelse til Landbrugsministeren oplyste Ministeren, at der ikke fra Sogneraadets Side var blevet meddelt noget om, at den nuværende Forpagter vilde købe Jorden og give det samme som Gaardmanden, eller overhovedet, at der var andre end Gaardmanden, der havde givet Tilbud. Men hvis det er Tilfældet — og det tør man jo ikke tvivle paa, jeg tvivler i hvert Fald ikke paa det —, saa forekommer det mig, at Landbrugsministeren ikke er gaaet saa grundigt frem, som han burde i saadanne Tilfælde. Han burde have forlangt oplyst, hvorledes Tilbudet fra denne Gaardmand var fremkommet, hvorledes Jorden blev drevet nu, om der ikke var andre Tilbud, om Jorden ikke havde været udbudt, hvad den i dette Tilfælde altsaa ikke har været. Men man har blankt givet Tilladelsen til Sogneraadet, og dermed er denne Mand udslettet af Jordbrugernes Tal.

Det forekommer mig, at man maa forlange, at der indhentes nærmere Oplysninger, thi ellers ligger det jo i et Sogneraads Magt at give Jorden til sine gode Venner, til andre Gaardmænd, uden at nogen kan gøre noget derimod. Hvis det blot var Regelen at søge oplyst, hvorledes Sagen virkelig laa, vilde dette kunne undgaas. Jeg kan tilføje, at denne Sammenlægning af Jorden og denne Udsmidning af vedkommende Mand har vakt en saadan Indignation i Stjær, at 26 af Byens Beboere, Gaardmænd og Husmænd uden Hensyn til politisk Anskuelse, har underskrevet en Protest til Amsraadet mod Godkendelsen af dette Salg, fordi de fandt, at det var ganske uforsvarligt. Socialdemokraterne i Amsraadet forlangte Sagen udsat og undersøgt paa ny. Men Gaardmændenes Repræsentanter stemte naturligvis alle som en for, at her skulde der ikke gøres nogen som helst Indvending.

Det ser ikke godt ud, at man saaledes fra Venstresogneraads Side, fra Landbrugsministeriets Side, fra alle Sider indenfor den Lejr modarbejder Husmandsbevægelsen, modarbejder de selvstændige Brug og end ikke generer sig for at kaste en Brug ud i Arbejdsløshed, bort fra et

Smaabrug, som han har drevet gennem 16 Aar og bygget sin Eksistens paa. Forholdene er saadanne, at man kommer til at tænke paa den bekendte Digters Ord: At den har aldrig levet, som klog paa det er blevet, han først ej havde kær. Her ser vi, hvorledes Husmandsbruget har udviklet sig paa Trods af Vestres Mangel paa Kærlighed. Det er Udviklingen, det er Socialdemokratiets Agitation, der har tvunget Venstre til at gaa med til en Jordlovgivning, som de i Virkeligheden ingen Kærlighed har til, og derfor benytter man Lovgivningen og sin Magt saaledes, at denne Lovgivning faar den mindst mulige Betydning, medens den kunde faa overordentlig stor Betydning, hvis der blot var den rette Kærlighed til Stede, og hvis man vilde arbejde støt og solidt paa at skaffe de flest mulige og de bedst mulige Husmandsbrug frem.

Mads Larsen: Jeg skal begynde med at udtale min Tilfredshed med den Imødekommenhed og Forstaaelse, hvormed den højtærede Minister i Gaar omtalte de Betragtninger, jeg havde anstillet, saavel som de Ændringer, jeg havde stillet i Udsigt. Jeg haaber, vi efter dette skal kunne naa at give denne Lov et tilfredsstillende Udseende. Men saavel den højtærede Minister som mit Partis Ordfører, det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen, har — i Modsætning til Vestres Ordfører, det ærede Medlem Hr. Thorhauge — gjort en Mening gældende, der afviger fra min, med Hensyn til Spørgsmaalet om Arkitekternes Medvirken efter denne Lov.

Det ærede Medlem Hr. Niels Frederiksen siger derom, at det vil aldeles ikke fordyre Byggeriet, og deri kan det ærede Medlem maaske have Ret. Det ærede Medlem syntes mig at antyde, at det ogsaa i nogle Tilfælde kunde være en Besparelse for den enkelte Bygherre, og jeg skal ikke bestride, at der kan være saadanne Tilfælde, hvis Arkitekten virkelig i den Grad vil medvirke fra første Færd ogsaa ved Tilvejebringelsen af Materialer o. s. v. Men jeg tillader mig indtil videre at tvivle meget om, at de Arkitekter, der arbejder med paa Praktisering af Loven af 4. Oktober 1919, virkelig har opfattet deres Opgave paa en saadan Maade, at de ogsaa vil bistaa de forskellige Parcellister, der skal bygge, med disse Enkeltheder, og naar Arkitekternes Opgave skal indskrænke sig til at levere gratis Tegning og derefter foretage Eftersyn flere eller færre Gange under Opførelsen og endelig